

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.042 van 18 november 2022
in de zaak A. 230.198/XIV-38.267**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jelle Zijlstra
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Borsbeeksebrug 36/9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 februari 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 231.023 van 9 januari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.711 van 10 april 2020.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 april 2022, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle Zijlstra, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 24 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) neemt op 28 augustus 2019 in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 1 oktober 2019 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 9 januari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert de motivering uit punt 3.11 van het bestreden arrest betreffende zijn aangetekende brief van 18 december 2019 en de daarbij gevoegde documenten. Hij voert aan dat deze motivering kant noch wal raakt daar noch artikel 39/76 van de vreemdelingenwet noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ vormvoorschriften oplegt aan een “aanvullende nota”. Verzoekers aangetekende brief van 18 december 2019 met aanvullende stukken moet dan ook worden gekwalificeerd als een “aanvullende nota”, temeer daar dezelfde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden een aangetekende brief van verzoekers (vroegere) raadsman wel mee in overweging heeft genomen. Ook aanvullende stukken van de commissaris-generaal, zonder toelichting overgelegd net voor de zitting of op de dag van de zitting, werden door deze kamer mee in overweging genomen. Verzoeker vervolgt dat, indien voortaan bepaalde vormvoorschriften zouden moeten worden vervuld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit minstens in het procedurereglement had moeten kenbaar maken en dat dit eigenlijk in een wettekst had moeten gebeuren doch niet via een bepaalde “praktijk” van een bepaalde rechter. Verzoeker merkt verder op dat de behandelende rechter ter zitting geen enkele opmerking heeft gemaakt over het niet in overweging nemen van de nieuwe stukken. Na de expliciete vraag van verzoekers raadsman hebben de commissaris-generaal en de griffier integendeel bevestigd dat de nieuwe stukken in goede orde waren aangekomen.

Bijkomend vraagt verzoeker zich af waarom enige toelichting zou moeten worden verschaft bij een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 4 april 2019 en hij vindt het buiten proportie om dit overzicht nog eens in een documentje te moeten zetten met als koptekst “aanvullende nota”. Ook over de relevantie voor het asielrelaas van de informatie van juni 2016, afkomstig van “Asylos”, kan volgens verzoeker weinig discussie bestaan. De kwestieuze aanvullende stukken hadden voldoende bewijskracht om de argumenten uit de aanvankelijk bestreden beslissing te weerleggen, doch dit recht op een realistische kans om zijn dossier hard te maken werd verzoeker ontzegd. De mogelijkheid om nieuwe stukken bij te brengen houdt overigens verband met de vereiste om een onderzoek *ex nunc* te voeren inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, zoals blijkt uit het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in de zaak *Salah Seek tegen Nederland*. Het EHRM is hierin van oordeel dat alle relevante informatie over feiten en omstandigheden, die gekend had kunnen of moeten zijn op het ogenblik van de uitzetting, in overweging moet worden genomen. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar de eigen rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker besluit dat zijn recht van verdediging en de jurisdictionele motiveringsplicht zijn geschonden aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de aanvullende nota, zijnde de nieuwe stukken die met een aangetekende brief van 18 december 2019 werden bezorgd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

5. Verzoeker verwijst naar artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, doch hij zet nergens uiteen op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden met het bestreden arrest.

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 3.11 van het bestreden arrest het volgende over verzoekers aangetekend schrijven van 18 december 2019:

“Voor wat betreft het aangetekend schrijven van verzoeker van 18 december 2019 dat hij omschrijft als het ‘overmaken van aanvullende documenten’ dient te worden gewezen op artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

‘De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.’

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker bijgebrachte stuk slechts wordt aangegeven: ‘In bijlage vindt u nog 2 aanvullende documenten die verzoeker graag aan uw zetel voor maandag a.s. had neergelegd’. Vervolgens volgt een opsomming van twee neergelegde stukken.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van verzoekers wens om een stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve worden de documenten die verzoeker bijbrengt middels het aangetekend schrijven van 18 december 2019 gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.”

Uit deze motivering blijkt duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de met een aangetekende brief verstuurd aanvullende stukken van verzoeker niet in zijn beoordeling betreft. De vergelijking met ’s Raads arrest nr. 239.091 van 14 september 2017 gaat niet op,

net omdat de Raad van State daarin heeft vastgesteld dat, anders dan in de huidige zaak, in het in die zaak bestreden arrest geen melding werd gemaakt van een aanvullende nota met stukken.

In de mate dat verzoeker de gegeven motivering inhoudelijk betwist, toont hij geen schending aan van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

7. Volgens verzoeker moest zijn aangetekende brief van 18 december 2019 worden gekwalificeerd als een “aanvullende nota” in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet luidt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.
[...]

Deze bepaling bevat als dusdanig geen voorwaarden waaraan een “aanvullende nota” dient te voldoen. In de spraakgebruikelijke betekenis van het woord is een nota, in de context van de voornoemde bepaling, “een officieel geschrift waarin een mededeling wordt gedaan of een standpunt wordt uiteengezet” (Van Dale, Groot woordenboek van de Nederlandse taal).

Door te overwegen “dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en melding maakt van verzoekers wens om een stuk neer te leggen, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen inhoud gegeven aan het begrip “aanvullende nota” die in strijd is met artikel 39/76, § 1, tweede lid,

van de vreemdelingenwet. Verder vermag de Raad van State zich als administratieve cassatierechter niet in de plaats van de eerste rechter te stellen om zelf te oordelen of de inhoud van een bepaald stuk voldoende duidelijk is om als “nota” te worden beschouwd.

8. In de mate dat verzoeker in de uiteenzetting van het cassatiemiddel artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending van deze verdragsbepaling heeft opgeworpen, hoewel niet blijkt dat hij daartoe in de onmogelijkheid was.

Daarenboven is verzoekers kritiek gesteund op een verkeerde lezing van het bestreden arrest. Hierin wordt hem immers niet de mogelijkheid ontzegd om nieuwe stukken bij te brengen, er wordt enkel vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de procedurele voorwaarden om die stukken bij te brengen omdat hij slechts verwijst naar die stukken, zonder er enige toelichting over te verschaffen. Om deze reden is ook verzoekers recht van verdediging niet geschonden.

9. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien november tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,
Carlo Adams,
Kaat Leus,
met bijstand van
Johan Pas,

De griffier

Johan Pas

kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
staatsraad,

griffier.

De voorzitter

Geert Debersaques